

651

OKÓLNIK Nr 104 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 maja 1952 r.

w sprawie podróży służbowych i wezwań pracowników administracji państwowej.

W celu umożliwienia administracji państwowej nawiązania łączności pomiędzy różnymi ogniwami aparatu, zwłaszcza zaś łączności z szerokimi masami pracujących, przeznacza Państwo rok rocznie poważne kredyty na podróże służbowe.

Osobisty kontakt pracowników organów centralnych i prezydów rad narodowych z terenem uznać należy za właściwy styl pracy, albowiem pozwala na bezpośredni, a dzięki temu wnikliwy, wgląd w sprawy, na ominięcie długich i nieraz biurokratycznych dróg krążenia papierów, przede wszystkim zaś na wiązanie się z masami i uczenie się od mas.

Jednakowoż analiza dotychczas odbywanych podróży służbowych wykazuje, że istnieje w tym względzie marnotrawstwo środków i czasu pracy oraz że popełnia się liczne błędy, które wypaczają często sens tych podróży. W szczególności:

1. W wielu jednostkach poszczególne komórki nie układają w ogóle planów podróży służbowych, należycie skoordynowanych z planami podróży innych komórek. Z tego powodu do jednego i tego samego miejsca przybywa równocześnie lub w stosunkowo krótkim okresie czasu kilku pracowników, wykonujących

zadania, które z powodzeniem mógłby wykonać jeden pracownik. Świadczy to o złej organizacji pracy we władzach przełożonych, powodującej w konsekwencji marnotrawstwo środków i czasu wizytowanych i wizytujących.

2. Kierownicy niektórych jednostek nie zadają sobie trudu dokładnego zbadania konieczności podróży służbowej i odrywają swych pracowników od normalnej pracy nawet wtedy, gdy dany cel możnaby z łatwością osiągnąć przy pomocy pisma, telefonu lub też wyrażając się organem podległym, działającym na danym terenie. Wskutek tego zdarzają się często podróże służbowe, dokonywane dla spraw zupełnie nieistotnych. Miały miejsce nawet przypadki wystawiania delegacji służbowych dla pracowników wyjeżdżających w sprawach prywatnych.

3. Stwierdzić dalej należy, że pewne jednostki służbowe nie zwracają należytej uwagi na dobór ludzi wysyłanych w teren. Pamiętać należy, że pracownicy niedostatecznie uświadomieni politycznie i nie przygotowani fachowo mogą udzielać w terenie mylnych informacji czy wskazówek, a dla swoich przełożonych zebrać fałszywe materiały, powodujące później niewłaściwe decyzje.

4. Również bezplanowo wzywa się — nieraz dla nieistotnych przyczyn — pracowników z terenu, zapominając o tym, że powoduje to narastanie zaległości w ich normalnej pracy, a nadto uniemożliwia licznym i często z daleka przybyłym obywatelom załatwienie ich spraw. Szczególnie dotkliwe marnotrawstwo powodują nieskoordynowane wezwania przez poszczególne departamenty kierowników podległych przedsiębiorstw lub też członków prezydiów rad narodowych. Odbывая kilka lub kilkanaście podróży służbowych w okresie miesiąca do Warszawy, pracownicy ci siłą rzeczy zaniedbują zasadnicze ich zadanie kierowania i nadzorowania powierzonych im odcinków pracy.

Ogólną tendencją powinno być — zamiast wzywania pracowników z terenu — udawanie się w teren, gdzie o wiele dokładniej można zbadać sprawę i wszystkie jej okoliczności.

W celu uregulowania spraw, o których wyżej mowa:

- 1) wszyscy ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wydadzą w terminie do dnia 1 lipca 1952 r. dla podległych organów zarządzenia, ustalające tryb

koordynacji podróży służbowych oraz wezwań pracowników terenowych;

- 2) Prezes Państwowej Komisji Etatów opracuje i prześle do wszystkich ministerstw (urzędów centralnych) w terminie do dnia 10 czerwca 1952 r. projekt okólnika, który stanowiłby wzór do wydania wewnętrznych okólników ministerstw w sprawie aprobat podróży służbowych i wezwań pracowników terenowych, uwzględniających specyficzne warunki pracy danego resortu;
 - 3) Prezes Państwowej Komisji Etatów przedstawi w terminie do dnia 1 sierpnia 1952 r. wykaz wydanych przez ministerstwa (urzędy centralne) zarządzeń w powyższym przedmiocie wraz z opinią, czy zarządzenia te odpowiadają zaleceniom zawartym w okólniku niniejszym;
 - 4) Dyrektor Generalny II Zespołu Prezydium Rady Ministrów wyda odpowiednie zarządzenia w omawianym przedmiocie dla prezydiów rad narodowych.
- Okólnik wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz